

kreds, beror det på, at her er et løsningsmiddel, som alene kan bringes i anvendelse i de tilfælde, hvor folketinget er inde i fastlæggelsen af løn- og arbejdsvilkårene for en kommende overenskomstperiode. Fremskridtspartiet vil ingen sinde skjule, at partiet har en overvældende forhåndssympati for denne løsningsmåde, men udvalget må selvsagt loyalt og indgående drøfte alt, hvad blot et af udvalgsmedlemmerne mener det hensigtsmæssigt at have med for, at den kommende overenskomstsituation kan få den for hele befolkningens trivsel lykkeligste udgang. Nogle af de betragtninger, der må tages med, fremgår af bilag 1 til nærværende lovforslag.

Det gælder selvsagt om, at arbejdsgruppen på den ene side ikke bliver u håndterlig stor, men på den anden side kommer til at repræsentere alle, der kan tilføre området en særlig sagkundskab. Da arbejdet gøres med henblik på den situation, at folketinget skal træffe afgørelsen, er det vigtigt, at alle varige partigrupperinger i folketinget gennem deltagelse ved en repræsentant i arbejdet får førstehånds direkte indsigt i drøftelser og arbejdsmateriale og kan få frem, hvad hvert enkelt parti finder væsentligt. For arbejdsgruppens øvrige deltagere er det også vigtigt til stadighed at have kontakt til repræsentanter for hele folketinget dels for løbende at kunne være bekendt med, hvilke ideer der kan være bærekraft i og hvilke ikke, og dels for direkte at kunne underrette (undervise) repræsentanter for det organ, der så mange gange tidligere på et særdeles ufuldkomment grundlag har

truffet de mest betydende afgørelser vedrørende arbejdsmæssige forhold. Andre har været inde på, at samfundet i trepartsforhandlinger skal være repræsenteret af regeringen. Det er imidlertid et fejlsyn. Regeringen repræsenterer ikke samfundet, men administrerer blot på mindre vigtige områder – hvortil det foreliggende klart ikke hører – folketingets vilje, så folketinget ikke drukner i enkeltsager. Og juridisk kan regeringen intet foretage sig på dette område, som fuldt og helt er et folketingsanliggende. Med understregning af dette væsentlige punkt er forslagsstillerne enige i statsministerens udtalelse i åbningstalen den 6. oktober 1981, der lød:

»Indkomstudvikling 1983–85.

Efter regeringens opfattelse må man desuden allerede nu også begynde at overveje, hvilke perspektiver der tegner sig efter 1983. Vi vil nøje følge indkomst- og prisudviklingen og vil tage initiativer til en udveksling af synspunkter med arbejdsmarkedets parter.«

Men det er ikke blot i forhold til organisationer og regering, at afklaring er nødvendig. Også spørgsmålet om, hvorvidt overenskomstforhandlingerne skal tilpasses et EF-mønster, trænger sig på til indgående drøftelse og stillingtagen. Fremskridtspartiets holdning er her, at Danmark i overskuelig fremtid ikke skal afgive suverænitæt på dette område. Om den faktiske tingenes tilstand henvises til den som bilag 2 optrykte skrivelse af 29. september 1981 fra udenrigsministeriet (markedsudvalgets bilag 213).